ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci navrhovatele: **Ing. L. Č.**, zastoupený JUDr. Peterem Andrisem, advokátem se sídlem Pod Klaudiánkou 8, Praha 4, proti odpůrci: **Magistrát města Kladno**, se sídlem náměstí Starosty Pavla 44, Kladno, zastoupen JUDr. Františkem Hrudkou ml., advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 30. 11. 2015, č. j. OŽP/3808/15-18/JM – stanovení záplavového území a vymezení aktivní zóny Týneckého potoka, ř. km, 0,000-12,752, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2016, č. j. 50 A 4/2016 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odpůrci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Na návrh správce drobného vodního toku Týnecký potok, kterým je Povodí Vltavy, státní podnik (zpracovatel podkladu pro vyhlášení záplavového území), vydal magistrát města Kladna, odbor životního prostředí (dále jen „odpůrce“), jako vodoprávní úřad podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), dne 30. 11. 2015 opatření obecné povahy, č. j. OŽP/3808/15-18/JM. Tímto opatřením obecné povahy stanovil *záplavové území* Týneckého potoka a současně vymezil *aktivní zónu záplavového území*, a to v úseku k. ú. Koleč, Dřetovice, Třebušice, B., Cvrčovice, Hnidousy a Motyčín, od říčního km 0,00 do 12,752.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) se navrhovatel u Krajského soudu v Praze domáhal zrušení opatření obecné povahy s odkazem na to, že je spoluvlastníkem rodinného domu č. p. X na pozemku st. p. X v k. ú. a obci B. (dále jen „dotčená nemovitost“). Tato dotčená nemovitost byla opatřením obecné povahy zahrnuta do záplavových území Q_5, Q_{20} i Q_{100}, čímž je podle navrhovatele znehodnocena a nadto navrhovatel nesmí provádět jakoukoliv přestavbu nemovitosti s výjimkou oprav, ani nesmí zřídit jím plánované oplocení.

[3] Podle krajského soudu navrhovatel nemá důvod argumentovat diskriminací vlastníků nemovitostí v ulici V. A., neboť odlišná situace vlastníků pozemků v Hnidousech a Motyčíně je dána odlišnými charakteristikami toku potoka v obou srovnávaných územích. Z ortografických i mapových podkladů dospěl krajský soud k závěru, že Týnecký potok v obci Hnidousy a Motyčín neprotéká volně krajinou, jak tvrdí navrhovatel. V Hnidousech a Motyčíně nebylo vymezeno aktivní záplavové území proto, že Týnecký potok je v tamějším zastavěném území veden pod povrchem a jak vyplynulo z hydrotechnických výpočtů zpracovatele, kapacita podzemního vedení je dostatečná, aby odvedla i předpokládaný průtok dvacetileté povodně, která byla stanovena pro vymezení aktivní zóny záplavového území jako rozhodující. Skutečnost, že území města Kladno nebylo ze stanovení záplavových území a aktivní zóny záplavového území uměle vyňato, dokládá i fakt, že přes zatrubnění toku napadené opatření obecné povahy vymezuje na území města záplavové území Q_{100} a ostatní záplavová území včetně jejich aktivní zóny vymezuje v těch okrajových částech, kde Týnecký potok teče po povrchu.

[4] Krajský soud uvedl, že závěry vyřčené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, se teoreticky vztahují i na situaci navrhovatele, avšak s ohledem na povahu institutu stanovení záplavového území je jen minimální prostor pro to, aby se závěry v něm vyslovené v praxi projevily. Územní plánování se od stanovení záplavových území a aktivní zóny záplavového území podstatnou měrou liší. Záplavové území včetně jeho aktivní zóny je stanovováno na základě objektivních dat a přírodních zákonitostí, ze kterých posléze vychází matematický model, na jehož základě je určeno. Mají-li taková data být objektivní, nemohou záviset na vůli vlastníka pozemku či pořizovatele opatření obecné povahy, stejně jako ani jejich výstupy, které mají podle § 6 odst. 5 písm. c) a d) prováděcí vyhlášky povahu výsledků matematických výpočtů na základě objektivních vstupních dat. Nemovitost navrhovatele je přímo v aktivní zóně záplavového území, pro niž jsou omezení stanovena samotným zákonem (viz § 67 odst. 1 a 2 vodního zákona, který z těchto omezení nepřipouští žádné výjimky). Zásady vyslovené ve zmíněném usnesení Nejvyššího správního soudu proto navrhovateli nemohou v dané věci jakkoliv prospět.

[5] Navrhovatel nevznesl žádnou konkrétní námitku proti vlastnímu výpočtovému modelu či zvolené metodice stanovení aktivní zóny záplavového území. Namítal pouze použití vadných vstupních údajů o povodňových průtocích a nezohlednění skutečnosti, že v minulých 150 letech podle navrhovatele na Týneckém potoce k žádné povodni nedošlo. Z podkladů pro stanovení záplavového území krajský soud uzavřel, že na Týneckém potoce nejsou dle všeho průtoky trvale sledovány a nelze tedy předpokládat, že by zde existovaly systematicky vedené záznamy o průtocích Týneckého potoka v obci B. Pokud tedy zpracovatel podkladů pro vydání opatření obecné povahy žádnou informaci o přirozené povodni nenalezl, neznamená to, že k žádné povodni v minulosti ani nedošlo. Aktivní zóna záplavového území se v B. týká z osídlených území v podstatě jen samotné ulice V A., samotné centrum obce není předpokládanou povodní jakkoliv ohrožováno. Je otázkou, jak dlouho zástavba v ulici V A. existuje a zda by případné rozlití potoka z břehů vůbec bylo zaznamenáno v obecní kronice. S ohledem na uvedené tedy bylo velice správně uvedeno, že o přirozené povodni nejsou údaje zaznamenány, a nikoliv že k žádné přirozené povodni nedošlo.

[6] Pro účely vstupních údajů nelze vycházet z toho, že zde k žádné povodni v posledních 150 letech nedošlo. Jednak pro toto tvrzení nenabízí navrhovatel odpovídající podklady, jednak je třeba přihlédnout i k tomu, že pětiletá povodeň nemusí ve smyslu § 2 písm. f) prováděcí vyhlášky nastat každých 5 let a dvacetiletá každých dvacet let. Jedná se o průměrnou hodnotu.

[7] V závěru soud odpůrci vytkl nepřijatelnou rezignaci na jeho zákonné povinnosti, které rozhodně nespočívají v pouhém formálním zkontrolování, zda má návrh stanovení záplavového území a aktivní zóny záplavového území zákonem a prováděcí vyhláškou požadované náležitosti, jak se snažil tvrdit. Právě odpůrce je plně odpovědný za obsah opatření obecné povahy, které vydává, a to nejen z hlediska jeho formálních náležitostí, ale i správnosti jeho obsahu. Dále soud uvedl, že s ohledem na odbornou povahu sporných otázek zvažoval vyžádání posudku znalce z oboru hydrologie a hydrodynamiky, nicméně dospěl k závěru, že navrhovatel nenabízí nosné argumenty, které by reálně byly s to vyjádření pořizovatele stanovení záplavového území zpochybnit. Návrh na zrušení opatření obecné povahy shledal nedůvodným, a proto jej zamítl.

III. Kasační stížnost

[8] Proti rozsudku brojí navrhovatel (dále jen „stěžovatel“), včasnou kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel shrnul skutkový stav a uvedl, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s diskriminací vlastníků nemovitostí v ulici V A.. Podle soudu je odlišná situace vlastníků pozemků v Hnidousech a Motyčíně dána odlišnými charakteristikami toku potoka v obou srovnávaných územích, kdy v jedné rozlivu potoka nic nebrání a ve druhé je koryto potoka pevně sevřeno v podzemním potrubí dostačující kapacity. Není jasné, jakým způsobem dospěl krajský soud k těmto ničím nepodloženým závěrům. Sám zpracovatel ve svém vyjádření k připomínkám účastníků uvádí, že důvodem, proč není v Hnidousech a

Motyčíně stanovena aktivní zóna záplavového území, je „pravděpodobně asi“ zatrubnění předmětného potoka. Z volených jazykových prostředků je zřejmé, že ani sám zpracovatel neví, zda-li je zatrubnění skutečným důvodem – pouze „tipuje“, avšak současně zde právě z těchto důvodů nebyla stanovena aktivní zóna záplavového území. Odpůrce se spokojil s tímto dohadem a navrhovateli tudíž není jasné, jak krajský soud dospěl k závěrům, že v případě povodní by kapacita potrubí byla dostatečná, zatímco v oblasti Motyčína nic nebrání rozlivu.

[10] Krajský soud uzavřel, že úkolem napadeného opatření obecné povahy je popsat skutečný stav v území, byť založený v nezbytné míře při neúplnosti vstupních dat na určitých odhadech, analogiích a matematických přepočtech, a nikoliv stav, jaký by si zpracovatel či dotčené osoby přály a či jakého teprve plánují dosáhnout. Podle stěžovatele je tato úvaha zvrácená, neboť podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod se jedná v daném případě o otázku zasahování do vlastnického práva. Stěžovatel se domnívá, že pokud je omezen na svých základních právech, tak tomu tak má být na základě přesně daných důvodů a nikoliv na základě dokumentu, který je založen na „neúplnosti vstupních dat“ a „určitých odhadech“ opatřením administrativní povahy, když je více než zřejmé, že administrativně předpokládány stav se zásadně liší od stavu skutečného. V daném případě, jak ze strany žalovaného, tak i ze strany krajského soudu došlo k rezignaci na šetření základních práv a svobod účastníků, čímž došlo také k porušení zásady ochrany dobré víry upravené v § 2 odst. 3 správního řádu, který se subsidiárně vztahuje na činnost žalovaného v této věci a podle kterého může správní orgán zasahovat do práv stěžovatele jen za podmínek stanovených zákonem a *v nezbytném rozsahu*. Tím, že žalovaný ani soud si nezjistil skutečné poměry v daném místě, nemůže být naplněna podmínka nezbytnosti rozsahu, neboť tuto podmínku nelze ani posoudit.

[11] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, vyplývá, že podmínkou zákonnosti územního plánu je mimo jiné i to, že veškerá omezení vlastnických práv (jiných věcných práv z něho vyplývajících) mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a *nejšetrnějším* ze způsobů vedoucích navíc rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle, což představuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. Stěžovatel má za to, že tento závěr lze analogicky aplikovat i na projednávanou věc, zejména u tak hraničního případu, kdy v korytě daného potoka ani žádná voda není a minimálně jedno století zde ani žádná povodeň nebyla. Odpůrce v tomto případě úplně rezignoval na činnost správního orgánu a stal se pouze „vydavatelem“ opatření obecné povahy vycházejícího z návrhu správce drobného vodního toku, aniž by zjistil skutkový stav.

[12] Krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou týkající se relevance vstupních dat. Sám soud si při posuzování kladl otázku, jak dlouho zástavba v ulici V A. existuje a zda by případné rozlití potoka z břehů vůbec bylo zaznamenáno v obecní kronice. Stěžovatel má za to, že u tak masívního zásahu do vlastnického práva bylo na místě, aby takovéto zjištění bylo uloženo samotnému navrhovateli vydání opatření obecné povahy (tj. správci drobného vodního toku Týneckého potoka), neboť se nelze spokojit s pouhým konstatováním, že na Týneckém potoce nejsou k dispozici zaznamenané údaje o

přirozených povodních, když přitom ani není zřejmé, kde navrhovatel uvedené vyhledával.

[13] Správce drobného vodního toku Týnecký potok měl zjistit, jak stará je zástavba v dotčené ulici, a měl vzít v potaz vyjádření pamětníků, včetně obdobného vyjádření obce B., která nepochybně vycházela ze znalosti věci. V tomto směru je pro stěžovatele jako laickou osobu jistě obtížně prokazovat negativní skutečnost neexistence povodně. Naopak stěžovatel má za to, že logickým by bylo, aby odpůrce zkoumal v rámci řízení o vydání opatření obecné povahy, zda v minulosti někdy nějaké povodně v dotčeném území vůbec byly, neboť jen tak by přijetí napadaného opatření obecné povahy bylo důvodné.

IV. Vyjádření odpůrce

[14] Odpůrce shrnul svou dosavadní argumentaci a ztotožnil se s posouzením krajským soudem. V uvedeném případě se nejedená o diskriminaci, neboť rozdílné zacházení je dáno objektivní odlišností stěžovatelem namítaných území.

[15] Správní soud se nedopouštěl dohadů, jak namítá stěžovatel. Veškeré procesní předpisy byly dodrženy, a to jak v průběhu řízení před soudem, tak v průběhu správního řízení. Soud vycházel z mapových podkladů, tato grafická část byla od počátku součástí správního spisu.

[16] Zpochybňování vstupních dat je nedůvodné. Odpůrce vycházel z podkladů zpracovatele (navrhovatele stanovení záplavového území), který si data vyžádal od Českého hydrometeorologického ústavu (ČHMÚ). Není v silách odpůrce jím uvedené objektivní údaje kontrolovat, ostatně právě ČHMÚ má k tomu rozsáhlý personální, matematický i softwarový aparát a jiný subjekt, jež by v obdobném měřítku data zpracovával na území České republiky, neexistuje.

[17] Odpůrce odmítá argumentaci stěžovatele, že na území obce B. nedošlo za posledních 150 let k povodni, jako zavádějící. K pětileté povodni nemusí dojít každých pět let apod. Povodňové situace na malých tocích nadto nejsou způsobovány rozsáhlými povodněmi, ale kratšími intenzivními epizodami dešťů.

[18] Namítané usnesení rozšířeného senátu je na daný případ nepřiléhavé. Krajský soud nadto napadené opatření obecné povahy podrobil testu proporcionality. Záplavové území bylo stanoveno za účelem ochrany hodnot společnosti, nejedná se o zvůli orgánu veřejné správy, jak se stěžovatel domnívá.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, osobou oprávněnou a obsahuje argumentaci podřaditelnou pod

§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému projednání kasační stížnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Přednostně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterým by se musel zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“ K otázce nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil [viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64 nebo rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, byť se uvedená rozhodnutí týkají přezkumu správních rozhodnutí, jejich závěry lze nepochybně vztáhnout i na přezkum opatření obecné povahy (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 48/2016 – 42)]. Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[23] Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný co do vypořádání námitky diskriminace. Stěžovateli z napadeného rozsudku není zřejmé, jak dospěl soud k závěru, že odlišná situace vlastníků nemovitostí na různých úsecích potoka je dána odlišnými charakteristikami toku v území.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se dostatečným způsobem vypořádal se všemi návrhovými body. Námitka, že z dokumentace k opatření není patrné, zda-li je kapacita potrubí odpovídající v případě povodní, není důvodná. V podkladu pro vydání opatření obecné povahy zpracovatel v části schematizace záplavových území Týneckého potoka výslovně uvádí, že z tohoto důvodu v rámci hydrologického modelu provedl schéma proudění vody do terénu, ke kterému dochází při vyšších průtocích, než je kapacita zatrubnění. Krajský soud tedy ve svém závěru vycházel z podkladů ve správním spise. Co do namítané diskriminace dospěl krajský soud k závěru, že odlišný přístup k vlastníkům nemovitostí v obci B., kde se dotčená nemovitost nachází, oproti vlastníkům nemovitostí v obcích Hnidousy a Motyčín, je dána odlišnou charakteristikou obou srovnávaných území, zjištěnou z dokumentů ve správním spisu, na něž v rozsudku odkazuje. Správnost tohoto závěru ve vztahu k posuzované věci bude předmětem dalšího přezkumu, obecně je však i pro laika pochopitelné, že průtok vody krajinou je závislý

mimo jiné na charakteru toku a území. Rozhodnutí krajského soudu proto není nepřezkoumatelné.

[25] Stěžovatel dále v obecné rovině uvedl, že kasační stížnost podává podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost napadeného opatření obecné povahy. Z vlastní argumentace stěžovatele je však patrné, že nesouhlasí se závěry, ke kterým odpůrce v napadeném opatření dospěl. Konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy netvrdil a ani Nejvyšší správní soud takové pochybení odpůrce neshledal.

[26] Stanovení aktivní zóny záplavového území vnímá stěžovatel, jakožto vlastník dotčených nemovitostí na jejím území, jako diskriminační ve srovnání s majiteli nemovitostí v obci Motyčín a Hnidousy.

[27] Nejvyšší správní soud z grafické části Podkladu pro vyhlášení záplavového území, resp. z mapových podkladů (výkres 10 a 11) ověřil, že se osa toku v k. ú. Hnidousy nachází v zakrytém profilu, pouze na začátku území je profil na velmi krátkém úseku otevřený. V k. ú. Motyčín je osa toku s otevřeným profilem pouze na malé části území, a to na jejím konci. Tvrzení zpracovatele i odpůrce, že je část Týneckého potoka v k. ú. Hnidousy zatrubněna, je tedy pravdivé. Tato skutečnost se pak logicky promítla do samotného vymezení záplavového území a jeho aktivní zóny, které jsou vymezeny pouze v pasážích před Hnidousy a za Motyčínem, kde se nachází vodní tok v otevřeném profilu.

[28] V odůvodnění napadeného opatření obecné povahy odpůrce na základě zpracovatelova vyjádření vysvětluje postup vymezení aktivní zóny záplavového území dle Metodiky stanovení aktivní zóny záplavového území (Ing. Jan Špatka, 2005), a to se zřetelem k charakteru Týneckého potoku jako drobného vodního toku a charakteristice řešeného území, které jsou určující pro průběh případného rozlivu.

[29] Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že charakter obou srovnávaných území je odlišný, což se promítlo i do stanovení aktivní zóny záplavového území a viděno optikou diskriminace, omezení vlastnického práva stěžovatele k dotčené nemovitosti není nepřípustné. Zatímco na k. ú. B. je pro ochranu zdraví, života a majetku lidí vymezení aktivní zóny potřebné, v k. ú. Hnidousy a Motyčín tomu tak není. Stěžovatelovo tvrzení, že sám odpůrce označil za důvod, proč není v Hnidousech a Motyčíně stanovena aktivní zóna záplavového území, „pravděpodobně asi zatrubnění předmětného potoka“, nemá oporu ve správním spise. Připomínky stěžovatele byly odpůrcem postoupeny zpracovateli datovou zprávou dne 14. 10. 2015, příslušné sdělení je ve správním spise založeno na č. l. 16. Vypořádání připomínek je založeno na listu následujícím, kde se zpracovatel k potencialitě ve výše uvedeném smyslu nevyjadřuje. Krajský soud proto nepochybil, když žalobní námitku diskriminace shledal nedůvodnou.

[30] Stěžovatel namítá, že odpůrce ani soud si nezjistili skutečné poměry v daném místě, a nemůže být tedy naplněna podmínka nezbytnosti míry zásahu do vlastnického práva, neboť tuto podmínku nelze ani posoudit. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v průběhu řízení před soudem nenavrhl k podpoře těchto svých tvrzení žádné důkazy (a rovněž souhlasil s projednáním věci bez nařízeného jednání). Je v plně dispozici

stěžovatele (navrhovatele), aby k prokázání svých tvrzení navrhoval důkazy. Jestliže měl stěžovatel v úmyslu vyvrátit skutková zjištění plynoucí z podkladů pro vydání opatření obecné povahy, měl je zpochybnit navržením konkrétních důkazů. Není úlohou správních soudů, aby za stěžovatele spekulativně vymýšlely další argumenty a prováděly důkazy v případě, kdy je skutkový stav zřejmý z podkladových materiálů.

[31] Při posouzení nezbytnosti omezení vlastnického práva stěžovatele vymezením aktivní zóny nemohl ani Nejvyšší správní soud pominout, že celý systém vymezování záplavových území a jejich aktivních zón je z podstatné části založen na modelech, vycházejících ze statistických údajů o území. Je samozřejmě úkolem odpůrce tyto údaje co nejpřesněji zjistit a vyhodnotit a je právem osob dotčených vymezením aktivní zóny jejich správnost zpochybňovat. K tomu však musí tvrdit konkrétní a relevantní skutečnosti. Samotná skutečnost, že podle vyjádření pamětníků nedošlo v průběhu 150 let v ulici, kde se nemovitosti stěžovatele nachází, k povodni, není bez dalšího překážkou k vymezení aktivní zóny záplavového území.

[32] I data poskytnutá ČHMÚ, který je ke shromažďování a vyhodnocování potřebných údajů povolán, *vždy* pracují s určitou mírou pravděpodobnosti. Všechna data musí odpůrce hodnotit v jejich souvislosti a statistické údaje ČHMÚ pochopitelně představují určitý odhad.

[33] Stěžovatel se dále dovolává závěrů, k nimž dospěl rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, podle kterého může dojít k omezení vlastnického práva na základě územního plánu pouze za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu: *„Podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu).“* Krajský soud však v napadeném rozsudku správně uvedl, že výše uvedené závěry nemohou bez dalšího dopadat na nyní projednávaný případ a kasační soud se s jeho závěry ztotožňuje. V případě stanovení záplavového území dochází k zásahu do vlastnického práva z objektivně existujících důvodů (poloha nemovitosti v místě hrozících záplav), nikoliv z vůle orgánu, který např. vyhradil předmětné území pro jiný účel. Z toho důvodu je specifická úprava stanovení záplavového území odlišná a závěry rozšířeného senátu na ni nemohou bez dalšího dopadat.

[34] Nejvyšší správní soud si je vědom rozsahu omezení výkonu vlastnického práva k nemovitosti stěžovatele v souvislosti se stanovením aktivní zóny záplavového území. Jak již bylo uvedeno, úlohou odpůrce je ověřit správnosti zjištění objektivního stavu zpracovatelem. Ve světle těchto skutečností se jeví jako chybné vyjádření odpůrce, že pouze dohlíží na to, zda podklad předložený zpracovatelem naplňuje požadavky uvedené v § 5 a § 6 odst. 5 prováděcí vyhlášky. V tomto smyslu se kasační soud plně ztotožnil s krajským soudem, který odmítl pasivní roli odpůrce jakožto formálního kontrolora vyhláškou požadovaných náležitostí. S ohledem na obsah správního spisu, napadené opatření obecné povahy a podklad pro vyhlášení záplavového území však rovněž Nejvyšší

správní soud dospěl k závěru, že tento formalistický přístup odpůrce neměl vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy.

VI. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože shledal, že odpůrce náklady spojené se zastoupením advokátem nevynaložil důvodně (srov. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). V této úvaze Nejvyšší správní soud vyšel z nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, podle kterých orgány veřejné moci s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem budou podle Ústavního soudu vynaloženy důvodně jen velmi výjimečně. Odpůrce, jímž je magistrát statutárního města, musí mít dostatečné materiální a personální vybavení takový akt vydat i si jej hájit v řízení před soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu